

igen i Dag inde paa forskellige Spørgsmaal, som f. Eks. Thorup-Sagen, offentlig Votering m. v., og det ærede Medlem anmodede mig meget om fremtidig ikke at fægte med Postulater, men med Argumenter. Det Ønske skal jeg love at efterkomme, saa snart det ærede Medlem begynder at fægte med Argumenter og ikke med Postulater, men jeg tror, vi kommer til at have nogle Trediemænd til at afgøre paa Grundlag af vore Udtalelser, hvem det er, der fægter med Postulaterne, og hvem med Argumenterne, thi ellers vil det komme til at gaa, som det er gaaet hidtil — en nærmere Redegørelse for hvorledes, skal jeg ikke forsøge, det giver Fortrykket.

Det ærede Medlem Hr. Rytter udtaler under Henvisning til den saakaldte Thorup-Sag, altsaa med Hensyn til Lovforslagets § 17, at hvis Dommeren anlægger Sag, saa kan han ikke, uden at det vækker Mistanke i Offentligheden, forlange Undersøgelsen begrænset, naar han synes, den gaar for vidt; derimod mener det ærede Medlem tilsyneladende ikke, at det vilde vække nogen Art af Mistanke, om Statsadvokaten forlangte Undersøgelsen begrænset. Det er jeg slet ikke sikker paa, det kommer ganske an paa Sagens Art. I begge Tilfælde beror Offentlighedens Dom paa, om Kravet om Begrænsning i det enkelte Tilfælde synes fornuftigt og rimeligt eller ikke, hvortil kommer, at den Dommer, der skal afgøre Sagen, dog ogsaa kan gribe ind. Det Argument, at Dommeren ved at give en Injuriant en Dusør eller lignende skulde faa en saadan Sag forligsmæssigt ordnet, gik jeg ikke ind paa, fordi jeg maatte anse det Argument for at være uden praktisk Interesse. Naar det ærede Medlem Hr. Rytter endvidere siger, at gældende Ret fra Grundloven til Retsplejeloven ikke synes ham af større Interesse, fordi de fleste Dommere den Gang tillige var Politimestre, saa er det jo tilstrækkeligt heroverfor at slaa fast, at de overordnede Dommere, som det i særlig Grad kommer an paa, Landsdommerne, Dommere i Overret og Højesteret, heller ikke inden Retsplejeloven havde administrative Forretninger, og for disse Embedsmænd, hvis Hverv udelukkende var dømmende, gjaldt virkelig ogsaa Forordningen af 1799. Det ærede Medlem gentog i øvrigt sin Argumentation om Forholdet mellem Retsplejeloven og Tjenestemandsløven og sagde bl. a. herunder: Nu staar der jo i Retsplejeloven, at Justitsministeren kan ikke gøre det, det skal ske af Justitiarius. Nej, det staar ikke i Retsplejeloven. Hvis det stod i Retsplejeloven, saa var Sagen jo af-

gjort. Der staar hverken i Retsplejeloven, at Ministeren ikke kan gøre det, eller at Justitiarius eller Retspræsidenten kan gøre det. Der staar kun, at Retspræsidenten kan give vedkommende Dommer en Advarsel og har en vis disciplinær Myndighed over ham, men han kan efter Loven aldeles ikke give Dommeren Ordre til at anlægge Sag. Hvor staar det i Retsplejeloven? Jeg fastholder derfor den Fortolkning af den gældende Ret, Tjenestemandsløvens § 20, som jeg fremsatte og udførligt begrundede i Gaar.

Om Spørgsmaalet om offentlig Votering skal jeg overfor det ærede Medlem Hr. Rytter indskrænke mig til at bemærke, at jeg ikke indser, at der kan være nogen som helst virkelig Grund for en Rigsdag til at stemme forskelligt i denne Sag, efter som hele Højesteret staar enig i sin Modstand, eller 11 af 13 er Modstandere af den offentlige Votering. Det er dog et mærkeligt svagt Standpunkt, naar man har en varm Kærlighed til en Sag som Lovgiver, en varm Interesse for at faa den gennemført, saa at lade den være afhængig af, om der paa det tilfældige Tidspunkt er en eller to — det ærede Medlem vil jo have mindst to — af 13 i Højesteret, som nu har den samme Opfattelse. Det er et Spørgsmaal, som Lovgivningsmagten maa afgøre efter sin Opfattelse af, hvad der vil være heldigst og rigtigst i dansk Ret. Og endelig vil jeg bemærke til det ærede Medlem, at jeg anser det for meget vanskeligt for ikke at sige haabløst at gennemføre den valgfri Ordning som en Overgang, naar man betænker, at denne Ordning har været gældende i Højesteret fra 1856 til 1919, altsaa i over 60 Aar, men at Højesteret ikke en eneste Gang har følt sig foranlediget til at benytte sin Adgang til offentlig Votering, til Trods for at det Gang paa Gang har været fremhævet, at adskillige Højesteretsdomme viste, at der havde været god Grund til at benytte denne Adgang, netop fordi Præmisserne af og til var saa mangelfulde, som det ikke fra nogen Side benægtes, at de har været.

Jeg skal saa gaa over til at slutte med nogle Bemærkninger vedrørende det statsretlige Problem, der har været drøftet, om Forholdet mellem Højesterets Kompetence og Lovgivningsmagtens. Maa jeg sige, at det har ikke paa nogen Maade fra min Side været Hensigten med det udførlige Foredrag, jeg holdt i Gaar — og det vil ogsaa være umuligt at paastaa for den, der gennemlæser dette Foredrag, at det er blevet Følgen af mine Udtalelser —, at Stemningen skulde opfanatiseres paa den ene eller den anden Maade til det ene eller det andet Stand-